

ивици, са характерни за преселеното от с. Вайсал, Одринско, население. По-късен вариант на тракийското женско облекло е „алфатарската” носия, характерна за преселниците от Сливенско в селата Мали извор и Алфатар (Михайлова 1947, 220). Мъжкото облекло се отнася към чернодрешния тип, разпространен в цяла България. Традиционното добруджанско облекло, представено в експозицията, впечатлява както със своята ярка художествена оригиналност, така и със силно изразената си синкретичност – резултат от сложни етнокултурни взаимодействия.

Еднораменна дървена стълба отвежда посетителя към втория тематико-експозиционен комплекс, където в три отделни помещения – гостна, шивашка работилница и стая за младо семейство, са представени характерни елементи от градския бит от края на XIX в. и първата половина на XX в. Развитието на занаятите и търговията води до промяна в архитектурния облик на град Добрич и икономическото състояние на населението. Отношението към жилището вече не е само утилитарно. Притежаването на голяма и богато обзаведена къща е въпрос на престиж и поддържа търговския кредит на своя притежател (Коева 2003). Експозицията показва как, макар и да запазва някои от белезите на традиционното жилище, градската къща има вече нова организация на вътрешното пространство, усложнена композиционна схема и различни интериорни решения (Коева 2003). Чрез изискани облекла и модни аксесоари, старинна виенска мебелировка, изящни порцеланови и сребърни съдове, автентични фотографии е представен характерният за епохата европейски стил, съчетан с традиционния бит в една своеобразна еkleктика.

В тишината и уютата на Етнографската къща музейната публика може да усети очарованието и духа на някогашния многолик и пъстър Добрич; да се докосне до света на Йовковите герои; да се потопи в атмосферата на отдавна отминали времена, майсторски претворени от певица на Добруджа в неговите творби. Застанал пред старото виенско огледало в гостната стая, всеки посетител може да погледне в своето бъдеще, като изтегли късмет с послание от разказ на писателя; да послуша неговите любими фолклорни песни на прохладния чардак; да почете, приседнал край кладенеца, откъси от негови разкази. Чрез експониране, фокусирано върху посетителя, се създават предпоставките за успешна комуникация между предмет и публика и ситуиране на абстрактната тематична експозиция в конкретен и персонализиран културно-исторически контекст.

Освен реконструкция и ремонт на Етнографска къща и създаване на